

מסורת הש"ס

(א) [עירובין גג,] (ב) צ"מ פד,
(ג) ס"א ל"ג, (ד) ג"י הערוך
דאודא פ"י ט"ה, (ה) [ד"א
זוטא פ"א,] (ו) [בראשית לה],

גליון הש"ס

גמרא חבטו קיברא. עיין
אליה רצה א"ח סימן תקסח
ס"ק ט"ו:

הגהות הב"ח

(א) גב' דרר טויז צר ממנה
תפשיה אחא אביי כ"ל ותיבת
דיקנייה ממחק: (ב) שם אית
לכו חיזא א"ל אין אית לכו
במערקא א"ל אין: (ג)
בלא סהדי ובלא ראייה
אמישו: (ד) תוב' ד"ה מניין
מערמא משום דקא סבר
טומאה רצוצה נוקעת
ועולה:

מוסף רש"י

כל שאין תחתיה אלא
סנדלין בימות החמה כו'.
של צנעו היות שמונת שס,
כשהוא צא לשכב ולישן חולץ
מנעליו ונותן תחת שמונת
אבל לתת תחתיה דברים
אחרים גנאי הוא לו, שמרגיל
בני היות לשם (סוכה כא).
שני בחפצים. היו צה (ערויין
(ג). שפיריה. זיהוריו תלכו
וקיטון עור פניו (יבמות פד. ועי'
רשי' כתובות יז).

מוסף תוספות

דמיוע דיעו דילר הרע צהאי ענלא
ליכא. ולא צריכנא לאינטונעי מייני:
ה"ג על עיין ופיץ. נענס ר' צנאה
ונסכתל מדת אורח המערה ויאל
ואח"כ ציין מבחון: **למעסא דאדס**
הראשון. כדלשטען בעירונין (דף גג)
מראש קריית ארצנו: א"ר יצחק קרני
ארבע זוגות אדס וחיה ארבעה
ושרה יצחק ורצקה יעקב ואלה:
צדמוס דיוקני. יעקב דאמרינן בסמוך
שופריה דיעקב מעיין שופריה דאדס
הראשון: **דיוקני ענלא.** דהיינו
אדס הראשון דכתיב ציה (בראשית א)
צלס אלהים ברא איתו: **הא צעניא**
לציוני. מבחון וליפליך לרין אני
למדוד מחלה מבפנים: **כמדס**

החילונו. שבה ג' אבות ואמהות כך
מעברין (עירובין דף נג.) : כך מדת ההחסד
עפר תשוב הא פרכין ליה במסכת ש
מעין שופרים דיעקב. ובהשוכר את הפו
סבני. חופר המתים להפשיטם בגדיהם
ומחלק נכסיו לבניו על פיו: הציא
הציא דגרמי. חצית מלך עלמות.
דעפרא. והבהמות שיש בהן עלמות
שיצרכו בית דין: חטוט. הכו הכל
כולו נכסי דהאי. שלא רצה לחבוט
שיך הכל אלף שדא דדייני והיינו
אזלו. משעה האחין: אללו ביה קור
יבינו הם אלף על ידי בעלה: ואללו
השביה: לחימא דיהודאי. לרבי צנאה
עזו חמת ושואליו צו מים ושותין צו:
ויזמנין דמיתקרי לדינא שתובעין אותם

ו. אף כאן המפה והלחם
יהו'. דאמרינן בפסחים
פין צבלי צרול רוח רעה
ת. החמה וסנדלים צימות

למדורה וקדרות מקיפות אותה מזה של
תלמידי חכמים כיצד כל שאין תחתיה אלא
סנדליו בימות החמה ומנעליו בימות הגשמים
ושל עם הארץ דומה לאוצר בלוס: ר' בנאה
היה קא מציין מערתא כי מטא למערתא
דאברהם אשכחיה לאליעזר עבד אברהם
דקאי קמי בבא א"ל מאי קא עביד אברהם

א"ל גאני בכנפה דשרה וקא מעיינא ליה ב
קאי אבבא א"ל ליעול מידע דיע דיצר בהא
מטא למערתא דאדם הראשון יצתה בת קול
בדיקוני עצמה אל תסתכל הא בעינא לציון
מדת הפנימית ולמ"ד שני בתים זו למעל
התחתונה א"ר בנאה נסתכלתי בשני עקיביו
בפני שרה כקוף בפני אדם שרה בפני ח
אדם כקוף בפני אדם אדם בפני שכינה כקוף
(מעין שופריה דרב שופריה דרב) מעין שופרי
מעין שופריה דיעקב אבינו שופריה דיעקב אב
ההוא אמגושא דהוה חמיט שכבי כי מטא
תפשיה (6) בדיקניה אתא אבי א"ל בממות
הדר אתא תפשיה בדיקניה אתא אבי ל
וגויא לדיקניה ההוא דאמר להו חביתא דע
לחד בראי חביתא דאדורדא לחד בראי לא
לקמיה דרבי בנאה אמר להו אית לכו ארעא
אין אית לכו בסתרקי אין אי הכי הכי קאמר לכו
דקא אמרה לברתה אמאי לא צניעת בשא
אית לה ולית לי מאבוך אלא חד כי ש
ברא לא ידעי להי מינייהו אתו לקמיה דרב
קברא דאבוכון עד דקא ומגלי לכו להי ממ
דבריה הוה לא זול אמר להו כולוהו נכסי דר
אמרי איכא גברא חד ביהודאי דקא מפ
ובלא (7) מידי אתיוהו חבשוהו אולא דביתיה
פסקו לרישיה ופשמו למשכיה ואכלו בישוריה
לחברייא ולא קא יחבי לי דמי ולא אנריה לא
ניתו לחכימא דיהודאי ולימא קרויהו לר' בנאה
הואיל וחכים כולי האי ליתבי אבבא ונידון די
דיין דמתקין לדין לא שמה דיין אמה להו א

ת הפנימית. וכמאן דדריש מכפלה שני צמים זה לפנים
די כך ציון עליונה: בשני עקיניו של אדם הראשון כו'.
בפרק שאל (דף קנב:) ומוקמין לה ההוא שעה אחת
ים (צ"מ פד) פריך וליחשוב נמי ר' יוחנן ומשני הדרת פני
אחא אביי כו'. בשביל שהיה העובד כוכבים אומר: הלא
עצמא. אזי מניח לאחד צמיו. ודרכא חכמה אמר שלא
אודרא. אים לנו ארעא. נשמיר לבס קר
הו חציאת דגרמי: בוספרקי. כל מיני בגדים עשויין
על קצרו. ולנסותן נחבין שאותן שהן ממזרים ה
קצרו של אצוי שזה הוא הצנוע שבכם ומסתביר לזו
דא שלא רצה לחבוט והכי נמי אמרין גבי ההוא דא
הלשינו עליו: אולא דביסהו. דרבי צנאה לנעוק א
ישרים. של עבד: וקלמו ציה מיה. שואצים בו מים
וניקא. נוד של עור. וכך אמרה מיה הוה יי וגולוהו ממ
וצולא. על לזמות השער היה כחזב כדי שילמדו משם צני
לדין על ממון שתובעין ממנו: לא שמים דיין. ופסול לר

מצייין מערתא. משום (7) דקבר סמוך טומאה בוקעת ועולה דאמר זכמה דוכתי וא"ת והא חין קברי עובדי כוכבים מטמאים בזהל משום דחין קריוון אדם^א ואפילו בזמן דפלגי אר' שמעון (יבמות סא.) ואמרי דמטמאים בזהל מ"מ בקבר שלפני הדיבור לא מרבה לה צמיר (נדף 77.) אלא לענין נגיעה^ב או בקבר לרבות קבר שלפני הדיבור ומקרא דכתב גבי נגיעה מרבי לה הסם ויש לומר דאברהם נקרא אדם דכתיב האדם הגדול וכן אדם הראשון ולהכי חין למעטס מקרא דלם^א [ועי' מוסי' יבמות סא. ד"ה קצין]

ה וקא מעיינא ליה ברישיה א"ל זיל אימא ליה בנאה
ה מידע ידע דיצר בהאי עלמא ליכא עייל עיין ונפק כי
הראשון יצתה בת קול ואמרה נסתכלת בדמות דיוקני
תכל הא בעינא לצינוי מערתא כמדת החיצונה כך
שני בתים זו למעלה מזו כמדת עליונה כך מדת
סתכלתי בשני עקיבו ודומים לשני גלגלי חמה הכל
אדם שרה בפני חוה כקוף בפני אדם חוה בפני
אדם בפני שכינה כקוף בפני אדם שופריה דרב כהנא
שופריה דרב) מעין שופריה דרבי אבהו שופריה דר' אבהו
ינינו שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון
חטיט שכבי כי מטא אמערתא דרב טובי בר מתנה
אתא אביי א"ל במטותא מינך שבקיה לשנה אחריתי
ייקניה אתא אביי לא שבקיה עד דאייתי מספרא
אמר להו חביתא דעפרא לחד בראי חביתא דגרמי
נודרא לחד בראי לא הוו ידעי מאי קאמר להו אתו
להו אית לכו ארעא אמרו ליה אין אית לכו חיותא
א' הכי הכי קאמר לכו ההוא גברא דשמעה דרביתו
אמאי לא צניעת באיסורא הך איתתא עשרה בני
בוכך אלא חד כי שכיב אמר להו כל נכסי לחד
ויהו אתו לקמיה דרבי בנאה אמר להו זילו חבוטו
אי ומגלי לכו להי מינייכו שבקא אזלו כולתו ההוא
הו לכו כולתו נכסי דהאי אזלו אכלו קורצא בי מלכא
ביהודאי דקא מפיק ממונא מאנשי בלא סהדי
חבשוהו אזלא דביתו אמרה להו עבדא חד הוה לי
משכיה ואכלו בישריה וקא מלו ביה מיא ומשקו ביה
לי דמי ולא אנגריה לא ידעי מאי קא אמרה להו אמרי
לימא קרייהו דר' בנאה אמר להו זרנוקא אמרה לכו אמרי
ליתבי אבבא ונידון דינא חזא דהוה כתיב באבולא כל
שמייה דיין אמר להו אלא מעתה אתא איניש מעלמא
ומזמין

כפלה שני צמים זה לפנים מזה ופלוגתא דרב ושמואל היא צבידא
 ונקיבוו של אדם הראשון כו'. והאי דכתיב [בפראשית ג] כי עפר אתה ואל
 תחזיקן לה ההוא שעה אחת קודם תחית הממים: שופרים דר' אבהו
 ר' יוחנן ומשני הדרת פנים לא היא ליה: אמגושא. מכשף: חטיט
 העובד כוכבים אהבו: ההוא דאמר לכו. מלואה עמדת מיתה היא
 ג. ודרך חכמה אמר שלא יצינו הכל שהוא עשיר ובעל נכסים:
 ארעא. נשתיר לכם קרקע מאכרים דלאם כן היינו חביתא
 . כל מיני בגדים עשויין ממוכין: אחד צבא. לאחד מבני אותו
 שאותן שהן ממורים הן עזי פנים וילכו לחבוט: אמר לכו
 לנוע שבכם ומסתבירא ללוה אהב יומר. ויפה דן רבי צנאה דלא
 נמי אמרינן גבי ההוא דלמחר נכסי לטוביה כו' (מסכתות 97 פה:):
 הו. דרבי צנאה לנעוק אל בית המלך בלשון חכמה כדי שלא
 ימיה. ארעא צו מים עשרו ומשקו צילה צבורו לאצרינא לבני
 מיה תייס הוא לי וגולוהו צבורו ושטוהו ואלוהו את הבשר ומן העור
 כתוב כדי שילמדו משם בני אדם: כל דין. המיוחד לדון דיני העיר
 : לא שמהי דין. ופסול לדון לכיון דלואב צנע הוא יקבל שוחד:

ומזמין

רבינו גרשום

[illegible]